

Fabián Estapé

Estapé respon

“A la gent li agrada ser mesella”

—Aquesta setmana dediquem la portada al deteriorament de la imatge d'Espanya als mercats exteriors. No tan sols per l'economia, sinó pels elevats índexs de corrupció, la lentitud de la justícia i la creixent partitocràcia. Creieu que la imatge d'Espanya és com més va més negativa?

—El cas *Gürtel* n'és un exemple magnífic! La imatge d'Espanya a l'exterior és clivellada, esquerdada pertot arreu, i no fa cara de poder millorar. Però si mirem a França, veurem que també tenen coses per amagar.

—Emilio Botín i tot ha reconegut que ser espanyol és una xacra per a fer negocis a l'estranger.

—Té raó, però sobretot la imatge del Santander potser es deteriorarà una mica més a l'exterior quan se sàpiga la relació que tenia Botín amb l'amo de Nueva Rumasa, el senyor Ruiz Mateos.

—Deveu saber que l'actual president de Telefónica, César Alierta, ha estat absolt d'un delictes d'utilització d'informació privilegiada quan presidia Tabacalera. L'absolució es basa en la prescripció del delictes, i en el fet que el Suprem considera que els 220 milions de pessetes que va guanyar comprant accions de la seva pròpia empresa no és una quantitat rellevant. La justícia és corrupta, o els poderosos saben moure's molt bé?

—Una mica totes dues coses. L'actuació d'alguns magistrats és deplorable, i el fet més greu és que entretenen els afers, i qui dia passa any empeny, o qui dia passa sentència absoluta aconsegueix per prescripció.

—També queden per a la història els casos dels *Albertos* o el del conseller delegat del Santander, que, tot i haver estat inhabilitat pel Suprem, continua exercint el seu càrrec.

—Aquí passa que la gent poderosa d'Espanya pot comprar sempre una mercaderia important, el temps. Presenta una recurs al TC, suspèn l'execució del Suprem i així té marge de maniobra per a escapollir-se. I si no, el temps ho dirà.

—Les estadístiques internacionals mostren com la percepció exterior d'Espanya es deteriora d'any en any. La culpa és només dels polítics i empresaris, o també de la societat, que no planta cara?

—La societat està adormida, i en té bona part de la culpa, perquè, recordem-ho, té unes eleccions en què pot castigar o premiar conductes.

—Com us expliqueu que el 70% dels polítics encausats per corrupció es tornin a presentar a unes eleccions i guanyin?

—A la gent li agrada ser mesella. No hi trobo cap més explicació.

—Els indicadors internacionals també advertixen d'una partitocràcia creixent a l'estat espanyol, és a dir, cada vegada és més freqüent que els càrrecs siguin nomenats pel seu carnet polític i no pas per mèrits. Això ha passat sempre?

—Sempre ha passat. La gent deu haver sentit parlar de l'afer d'Alejandro Llerouxa amb l'estraperlo. Un afer que va costar el càrrec a diputats, però que avui passaria totalment desapercbut.

—Sort en té, Zapatero, de la cancellera Angela Merkel, que el posa a ratlla!

—La senyora Merkel ha demostrat perfectament què és manar i manar bé. Sense el seu regle, vés a saber on seria ara Espanya. Si Zapatero hagués de dirigir l'economia amb els consells del seu equip tècnic, el govern ja hauria fet fallida absoluta.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Luxe i refinament

Al segle XVIII, els primers economistes moderns, com Richard Cantillon, van observar el paper del consum de luxe. Les compres de béns superflus, la despesa en articles no estrictament necessaris per al procés de producció, per part dels terratinents que obtenien rendes derivades de la propietat, s'interpretaven com un element de modernitat i es consideraven una mostra de *refinament* dels éssers humans.

Proposo aquesta reflexió per a suggerir-vos el consum d'un producte que és un luxe que avui tenim al nostre abast els qui no som rendistes. Es tracta d'un llibre, de manera que el podem comprar o el podem consultar en una biblioteca: *Qüestions de Vida* de Moixé Natan, editat per l'Institut Mòn Juïc dins la col·lecció "Pensadors Jueus".

El llibre és un objecte de gran qualitat, té la reproducció d'una obra d'art a la coberta, qualificada com un luxe per l'editora, Tessa Calders. Les pàgines amb el doble text en català i hebreu, especialment aquelles en què se'ns informa de les grafies del text hebreu segons els manuscrits consultats, proporcionen un golg que és estètic per als qui no sabem llegir l'alfabet hebreu i una joia per als coneixedors.

Moixé Natan va ser un jueu català (o un català jueu?) que va viure a Tàrrega al segle XIV. Era bilingüe, ric i molt culte. El seu llibre és un recull de proverbis on trobareu reflexions sobre tota mena de *qüestions de vida*. N'he triada una d'econòmica: "El dia que contractis jornalers a la feina estima el salari que pagaràs amb cadascun d'ells. El coneixement de la paga a raó de la fatiga, no disminuirà i ablanirà el cansament?"

Refinem-nos!

UAB